νίκες γιὰ τὴν Ἀλήθεια γλυκοτραγουδάει ἡ ψυχή του.

Κεῖνος μονάχα, ποὺ τὰ ξέρει ὅλ' αὐτά, θὰ νοιώσει τὶς «Ἑκατὸ φωνές» του, καὶ κεῖνος θὰ βρεῖ ὄχι μονάχα δυνατό, μὰ κι ἀληθινό, τὸ περήφανο αὐτὸ τραγοῦδι :

Καὶ μὲ τὴ ρουμελιώτισσα παλληκαρίσια λύρα
Τὰ ἡρωικὰ καὶ τὰ ἱερὰ διαλάλησα, καὶ πῆρα
Τὴ θεία πνοὴ καὶ ἁρμάτωσα τὸ ἀρρωστημένο στῆθος,
καὶ τὸ τραγοῦδι τίναξα βροντὴ πρὸς χαῦνο πλῆθος.
Κι ἄλοι, ἕνα ξάφνισμα ἀγριμιῶν, ἄντρες καὶ νέοι καὶ γέροι,
Καὶ τῶν ἀνάξερων ἡ ὀργὴ τριγύρω μου βογγοῦσε,
Κι ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου ἀόρατο ἕνα χέρι,
Κάποιο μεγάλο χέρι μὲ βλογοῦσε.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Δασκάλα: «Κορίτσια, πρέπει πάντα νὰ σεβόσαστε τὴ δασκάλα σας... Τὸ ξέρετε ἐσύ, Λενιώ, γιατί πρέπει νὰ μὲ σεβόσαστε;

Ἡ Λενιώ: Γιὰ τὴν ἡλικία σας, κυρία!

* * *

— Πρὶ σὲ γνωρίσω, ἀγάπη μου, — τῆς ψιθύρισε μὲ τρεμουλιαστὴ ἀπὸ τὴ συγκίνηση φωνή—πίστευα πὼς ὅλες οἱ γυναῖκες εἶναι ψεῦτρες. Ἄμα ὅμως κοίταξα τὰ καθάρια κι ὄμορφά σου μάτια, εἶδα μέσα τους νὰ καθρεφτίζεται ἡ ψυχή σου ἡ ἴδια, ποδνκι γιομάτη μὲ ἁπλότητα καὶ εἰλικρίνεια!

— Γιῶργο μου, — φώναξε κείνη μ' ἐνθουσιασμὸ — ἡ στιγμὴ αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη ποὺ γνώρισα ἀπὸ τότε ποὺ ὁ μπαμπᾶς μὲ πῆγε στὸν ὀφθαλμογιατρό!..

— Στὸν ὀφθαλμογιατρό!..

— Ναί, ἀγάπη μου! Ποῦ νὰ τὸ ξέρεις πὼς τὸ ζερβί μου μάτι εἶναι γυαλένιο!..

Τὸ φεγγάρι κείνη τὴ στιγμὴ τλεπαστηκε ἀπό 'να σύγνεφο, κι ὁ Γιῶργος κάθητε τὸ ντιβάνι καὶ σκέπασε μὲ τὶς ἀπαλάμες του τὰ μάτια του.

* * *

Ἡ μητέρα (στὴν κόρη της ποὺ πρόκειται νὰ τῆς βγάλουν τὸ δόντι). Κοίταξε, Μαριώ. μὴ φωνάξεις, γιατὶ δὲ σὲ ξαναφέρνω δῶ!..

ΒΓΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΘΝΑΞΙΑ

Ἱστορικὰ ἑνὸς καινούριου Ρομπινσῶνα

Πουλιέται 6 φρ. χρ. στὸ Βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἑστίας»

Ο ,ΝΟΥΜΑΣ'

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τραχιοδρομιοῦ (Ὀφθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρῆ Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια), στο βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συντρομὴ πληρόνεται μπροστά κ' εἶναι ἑνός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΟΙ ,,ΑΘΗΝΕΣ''

τοῦ κ. Πὼπ δολοφονήσανε τὴν Τρίτη βράδι τὸν Μέγα Δοῦκα Σέργιο. Ἡ δολοφονία ἔγινε μὲ παράρτημα — σὰ νὰ λέμε, μὲ κάμα ἢ μὲ ρεβόλβερ—καὶ ὁ φόνος αὐτός, ὁ λίγο ἢ πολὺ πενταρολογικός, πρέπε νὰ περάσει δικαιωματικὰ στὸ βδομαδιάτικο φονοπάζαρό μας.

Ὁ Θεὸς νὰ βάλει τὸ χέρι του, κι ὁ ἀδικοσκοτωμένος Δούκας νἆναι τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο θῦμα τῶν ἐφημερίδων μας. Γιατὶ τὸ κακὸ δὲ θὰ σταματήσει ἴσια μὲ δῶ. Θὰ πάρει δρόμο, καθὼς συμβαίνει πάντοτε. Πολλοὶ Μ. Δοῦκες θὰ σκοτωθοῦνε, πολλοὶ Πρίγκηπες θὰ κρεμασοῦνε καὶ πολλὰ παραρτήματα τῶν ἐφημερίδων θὰ πουληθοῦνε. Καὶ γιατὶ ὄχι; Ποιὸς ζητάει ποτὲ λόγο γι' αὐτὲς τὶς ἀδιάντροπες ψευτιές; Ἡ Δικαιοσύνη δὲν ἀνακατεύεται, κι ὁ Ρωμιὸς εὐχαριστιέται νὰ γελιέται. Γιατί, βρὲ ἀδερφέ, νὰ μὴ γράψουν καὶ δυὸ τρία ψεματάκια; Ἐφημερίδες εἶναι, μαθές, δὲν εἶναι Εὐαγγέλια! Καὶ στὰ ὕστερα, πῶς ἀλλιῶς θὰ καταφέρνουνε τὸν κόσμο νὰ τὶς ἀγοράζει;

Τίποτα τἄκουε κανένας κάθε ὥρα καὶ στιγμή, καὶ χωρὶς νὰ θέλει σκέφτεται πὼς μιὰ κοινωνία ποὺ βρίσκει τόσο εὔκολα δικαιολογίες γιὰ τὴν ψευτιά, εἶναι ψεύτικη κοινωνία καὶ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τήνε σκολιάζει κανείς, ἀκόμα καὶ στὰ χειρότερα.

Σ' ὅποιο ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου, ἔξω ἀπὸ δῶ, οἱ «Ἀθῆνες» τὴν ἄλλη μέρα τῆς ἀδιάντροπης ψευτιᾶς τους, δὲ θὰ πουλοῦσανε οὔτε μιὰ φύλλο. Ἐδῶ δὲν εἶναι καθόλου παράξενο ναῦξησε καὶ ἡ κακοφορία τους, γιατὶ πολλοὶ θὰ τὶς ἀγοράσανε νὰ δοῦνε πὼς θὰ μπαλώσουν τὴν ψευτιά τους. Κι ἂν τήνε μπάλωσαν μὲ τέχνη, δὲ θὰ τοῦχαν γιὰ τίποτε ἡ τὶς ποῦνε: Γειά σου καὶ μιὰ χαρὰ τὰ κατάφερες!

Σοῦναι ὅμως ἕνα πραμμάτακι ὁ Ρωμιὸς ἀερικὲς φορὲς ποὺ σὲ κάνει νὰ τοῦ σεχωρᾶς καὶ τὸ μεγαλύτερο φταίξιμό του. Σὰν διάβαζε τὴν περασμένη βδομάδα στὴ μιὰ ἐφημερίδα πὼς ὁ Τσάρος βρίσκεται στὸ Παλάτι τοῦ Πέτερχωφ, στὴν ἄλλη πὼς ἔφυγε ἀπὸ τὴν Μόσκα, στὴν τρίτη πὼς εἶναι κρυμμένος στὴ Λεβάδεια καὶ στὴν τέταρτη πὼς πῆγε νὰ ντυμώσει τὸν Κουροπάτκιν - ἔδωσες ὅλες α ὐ θ ε ν τ ι κὲ ς ἀπὸ ἐ π ί σ η μ α τηλεγραφήματα! — ξέρετε τί σκεφτόταν ὁ κάθε Ρωμιὸς ἀναγνώστης; Αὐτὸ ἐδῶ ποὺ θὰ τὸ σκεφτήκατε καὶ λόγος σας:

— Οἱ ἐφημερίδες μας θἆναι πουλημένες στὴ Ρωσσικὴ Κυβέρνηση καὶ κρύβουνε πάτηδες τὸν Τσάρο γιὰ νὰ ζαλίζουνε τοὺς ἐπαναστάτες!..

ΛΕΥΤΕΡΟ

ἄρθρο τοῦ κ. Ψυχάρη, μεγάλο κι αὐτὸ σὰν τὴν ἀξέχαστη κριτική γιὰ τὸ Σουρῆ, θὰ δημοσιέψουμε στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς. Ὁ τίτλος του: «Ἕνωση θὰ πῆ δύναμη» καὶ ἡ σημασία του μεγάλη, πολὺ μεγάλη. Ὁ κ. Ψυχάρης στὸ ἄρθρο του αὐτὸ ρήχνει κάτω τὰ προσωπικὰ καὶ συχωρνάει ὅσους τόνε πειράξανε. Ἀντὶ νὰ τοὺς πληρώσει μὲ τὴν ἴδια μονέδα τώρα, τοὺς φιλεῖ ἀδερφικὰ καὶ τοὺς προσκαλεῖ νὰ ἑνωθοῦνε ὅλοι καὶ νὰ τραβήξουνε μπροστὰ γιὰ τὸν μεγάλο καὶ ἱερὸ ἀγώνα μας.

Μακάρι τὸ παράδειγμά του νὰ τὸ μιμηθοῦνε

μὲ τὸ χαραχτήρα σου τὸν διαμαντένιο, καὶ τὸν εἶχες. Φιλία μοῦ ζήτησες μὲ τὴ φροντίδα ποῦδειχνες σὲ μένα, καὶ στὴν ἔδωσα. Ἀγάπη μοῦ ζήτησες καὶ σοῦ τὴν ἀρνήθηκα;

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Ἀλλοίμονο, τέτοιο πρᾶμα δὲ ζητιέται, μὰ καὶ δὲν τὸ χρειαζόμουνα... Κεῖνο ποὺ ζητοῦσα ἀπὸ σένα εἴτανε νὰ μπορῶ νὰ σἀγαπῶ. Καὶ τώρα, κι αὐτὸ μοῦ τὸ στέρησες

Η ΧΑΡΗ. Σοῦ τὸ στέρησα; Καὶ γιατί;... Τί σοῦ στέρησα, δὲν καταλαβαίνω. (*Σηκώνεται ἀπάνω*). Ἐπειδὴ χάρισα τὴν τρανταφυλλιὰ στὸν Κωστῆ; (*ζυγώνει στὴν τρανταφυλλιά, τήνε ξερριζώνει μὲ βιά, καὶ τήνε πετάει*). Νὰ, τήνε χαρίζω τώρα καὶ στὸ θάνατο!.. Σπουδαῖο, βλέπεις, κι αὐτό, σπουδαῖο!.. Γιὰ ἕνα παλιολούλουδο!..

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Μὰ γὼ δὲ ζήτησα νὰ μοῦ χαρίσεις τίποτα... οὔτε τὴν τρανταφυλλιά σου, οὔτε τὴν ἀγάπη σου, γιὰ νἄχεις δικαίωμα νὰ παίζεις μαζί μου, καθὼς παίζεις μὲ τόσους ἄλλους ψευτανθρώπους ποὺ σὲ τριγυρίζουνε... Μιὰ τρανταφυλλιά... Μιὰ τρανταφυλλιά...

Η ΧΑΡΗ. Μιὰ πεθαμένη, πές, τρανταφυλλιά...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Ναί, πεθαμένη, μὰ ποὺ πρόφταρε, πρὶν πεθάνει, νὰ χύσει, σὰν τὴν ὀχιά, τὸ φαρμάκι της...

Η ΧΑΡΗ (*γλυκά*). Ἄκουσε, Λάμπρο...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ (*ἀδιάφορα*). Ἀκούω... Λέγε.

Η ΧΑΡΗ (*κοιτάζοντάς τονε καλόκαρδα*). Τέτια ἀγάπη ποὺ ἔχεις...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Ποὺ εἶχα... Πέθανε κι αὐτὴ πιὰ σὰν τὴ τρανταφυλλιά σου...

Η ΧΑΡΗ (*ἥσυχα, ψυχρὰ κι αὐτή*). Καλα... Πέθανε. Μὰ τέτια ἀγάπη μεγάλη γιὰ νὰ πεθάνει χρειάζεται καὶ μεγάλη ἀφορμή... Καὶ γὼ ψάχνω, ψάχνω τόση ὥρα, κι οὔτε τὸ παραμικρὸ δὲ βλέπω...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ Τί νὰ δεῖς; Δὲν εἶναι τίποτα... Ὅ,τι γίνεται στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς, ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ δεῖ καὶ νὰ τὸ ξηγήσει; Κεῖνο ποὺ ζοῦσε στὴν ψυχή μου, χρόνια καὶ χρόνια τώρα, δὲν τὸ εἶδες ζωντανό, γιὰ νὰ μπορέσεις νὰ τὸ ἰδεῖς καὶ πεθαμένο σήμερα. Δὲ βλέπεις τὴν παραμικρὴ ἀφορμή, λές. Μὰ τήνε βλέπω γώ. Εἶναι ἡ ψευτιά.

Η ΧΑΡΗ. Δὲ σὲ καταλαβαίνω.

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Ποῦ νὰ μὲ καταλάβεις! Ἂν αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω τἄλεγες στὸν Ἀντρέα, μὲ τὰ ἴδια, τὰ λόγια σου, θὰ σ' ἀπαντοῦσε: Δὲ σὲ καταλαβαίνω!

Η ΧΑΡΗ. Εὐχαριστῶ... Ἴσια μὲ τὸν Ἀντρέα... Μὰ τόνε παίρνεις κι αὐτόνε γι' ἄνθρωπο;

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Γι' ἄνθρωπο καὶ δυνατόνε μάλιστα, ἀφοῦ μπορεῖ καὶ τραβάει κι ἄλλους στὰ νερά του... Μὰ δὲ φταῖς Νόμος φυσικὸς κι αὐτός. Ὄντας ζεῖ κανένας νύχτα μέρα γὲ τὴν ψευτιά, πῶς θὰ μπορέσει νὰ κρατήσει τὸ αἷμα του ἀγνὸ κι ἀμόλυντο ἀπὸ τὸ σπέρμα της. Δὲ φαρμακώνουν μοναχὰ τὰ τσπια κουφάρια φαρμακώνουνε κ' οἱ σάπιες ψυχές· μολύνουνε κι αὐτὲς τὸν ἀγέρα σὰ μέα νουν ἄθαφτες...

Η ΧΑΡΗ (*ἀποφασιστικά*). Φαρμακωμένη λοιπὸν καὶ γὼ ἀπὸ μιὰ σάπια ψυχή; Τί πιστεύεις; Πόσο ὄξω ἔπεσες! Πόσο λίγο γνώρισες τὴ γυναίκα καὶ μάλιστα κείνηνε, ποὺ λές πὼς καὶ τὴν ἀγάπησες! Φαρμακωμένη ἀπὸ μιὰ σάπια ψυχή!. Μὰ ξεχνᾶς πὼς ἀντικρὺ στὴ σάπια ψυχή, στυλώνεται περήφανα μιὰ ἄλλη ψυχὴ μεγάλη, εὐγενικιά, γιομάτη ἀλήθεια καὶ ἀπόφαση. Καὶ ἡ ψυχὴ αὐτὴ μὲ κερδίζει...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Γιὰ τέτοιο μεγάλο ἀγώνα εἶναι νωρὶς ἀκόμα.

Η ΧΑΡΗ (*στὸν ἴδιο τόνο*). Νωρίς... Ἔγινε κι ὅλας! Λές πὼς κάτι πέθανε μέσα σου; Νὰ τὸ θάψεις λοιπόν! Τί τάφήνεις ἄθαφτο νὰ μολύνει τὸν ἀγέρα; Κάτι νοιώθω καὶ γὼ τώρα νὰ γεννιέται μέσα μου καὶ τὸ πνίγω πρὶ γεννηθεῖ. Τόπνιξα κι ὅλας! Ἂν εἴμουνα φαρμακωμένη ἀπὸ τὴ σάπια ψυχή, θἄπιφτα στὰ γόνατά σου, σὰ μοῦ ξεμυστερεύτηκες τὴ με-